

Szeretlek, Hazám!

Óh, Sors! Taigetosz szikláján állva,
hogy válogatod, s az élet-szita csalóka
lyukain, hová ejted kiválasztottaidat?
Neked, nesze semmi, s te játszd a hatalmasat.
Hazám!
Lázad, újra lázad rebellis vérem,
mert ősöm vagy Te nékem, jövőm és testvérem.

E polgári demokráciában
szabad vagy, de könnyed sem csordulhat, sírni csak
győzteseknek van joga, bár a vére hullhat
minden magyarnak, kiket a földre tipornak.
Hazám!
Lázad, újra lázad, rebellis vérem,
mert benned őrzöm életem, s minden reményem.

Magyar hazám! Most szidlak, átkozlak,
úri kapcának, rossz utcalánynak mondalak.
Pedig csak féltelek! Tüzednél ott tolongnak
nyárs és szemforgatói a kullancs gonosznak.
Hazám!
Lázad, újra lázad, rebellis vérem,
mert, hű fiadként a mélyből újra eszmélek.

Szépek a sarjadó szűz vetések.
A koldusaid is ártatlannak születnek,
mégis, paraziták közt ezeréves tested!
Élni, - esélyt s jogot adj, - minden csepp vérednek.
Hazám!
Lázad, újra lázad, rebellis vérem,
sírodra, csak-azért-sem-fog hullani könnyem.